

ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ

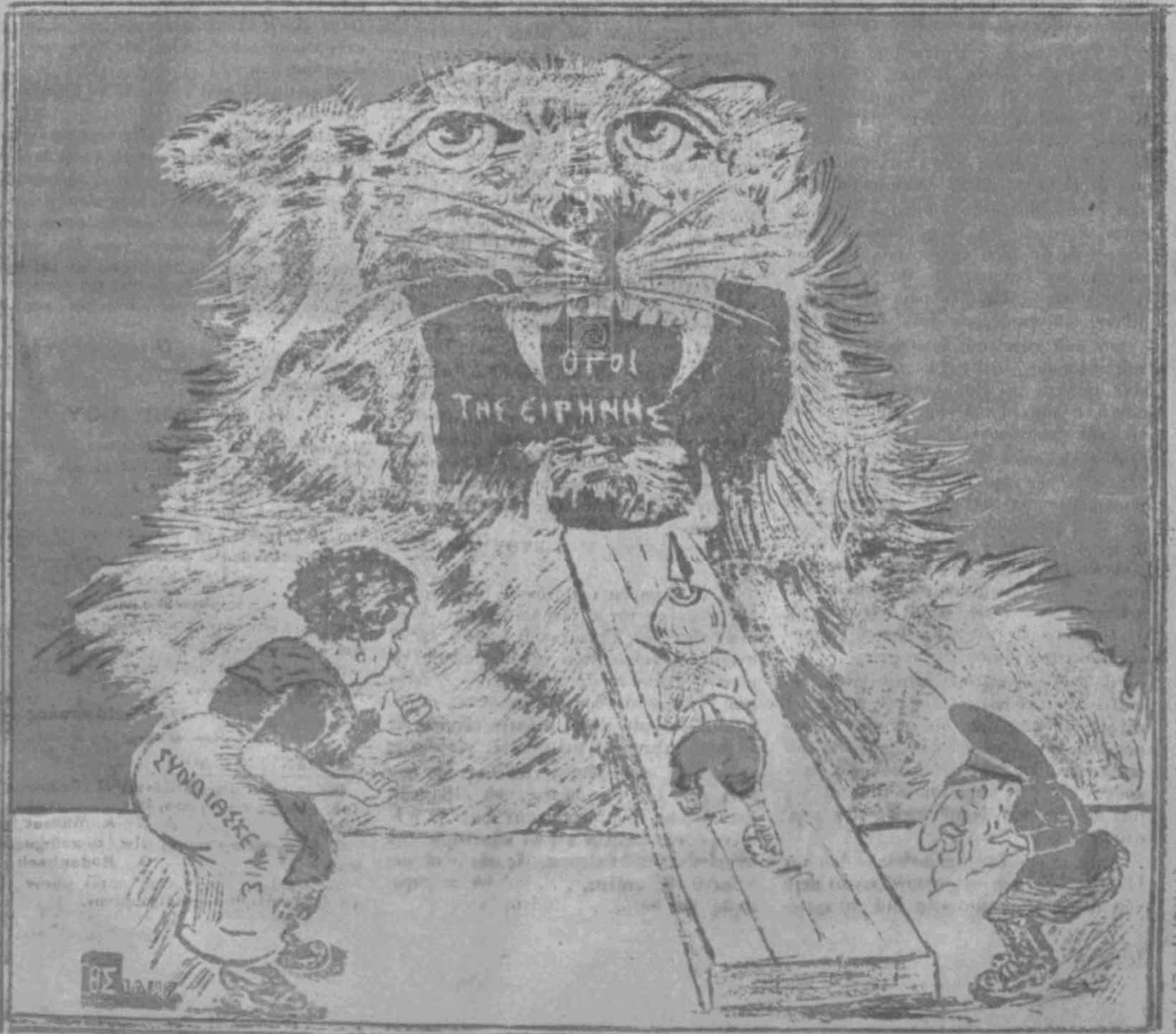
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ι. ΒΥΘΥΜΙΔΗΣ

ΛΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Γαλατά, Μουρχανέ Νομικό Χάν, 'Αρ. 12-13. — 'Αρ. Τηλεφ. 1688 Πέραν.

Συνδρομαί: 'Εξάμηνος γρ. 110 — 'Ετησία γρ. 200 — 'Επιστολικά και 'Εξωτερικόν: 'Εξάμηνος γρ. 120. 'Ετησία γρ. 220.

ΛΙΘΟΓΡ. ΑΡΑΜ (ΤΙΠΟΓΡ. ΓΕΡΑΔΟΥ)

Συνδιάσκαφίς. — Παράσται, Κύριε, εις τόν τόπον τής αιωνίου αναπαύσεώς σας.

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΥΣΤΑΤΗ ΩΡΑ

ΚΙ ΑΥΤΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν δ κ. Τυπογράφος μὲ λέγει :

— Κύριε Εὐθυμιάδῃ καὶ σὲ μᾶς ἀνεργίῳ, μὰ μὴν ἀνεργεῖτε θὰ βγῆ ἡ «Νέα Γενεά» ὅπως, ὅπως.

— Σράβνελ, ὀβριζίον ἢ ἄλλο ἂν ἔσπανε μπροστά μου κ. Τυπογράφε θὰ ἦταν καλύτερα, παρὰ αὐτὸ ποὺ μὲ εἶπαι.

Καὶ εἰς τὸ τυπογραφεῖον μας λοιπόν, αὐτὴ ἡ ἰσπανικὴ γρίπη ποὺ μᾶς ἔκαπνυσε ὁ κ. Πολύκριτος γὰρ νὰ φαῖν ἡ πάλιν ὡς φρονιζόν. . . νὰ χαίρεται σὲ κάθε ἀνεμοζάλη ;

— Σὰς ἐπαινεῖται μὲν διόλου μὴν ἀνεργεῖτε, διότι ἀπῆρσαν μερικὰ θηλυκὰ μύον μᾶς μένουσι οἱ ἐργάται καὶ ζήρτε αὐτοί, ἐργάζονται μὲ καρδίαν καὶ τίμια.

— Εὐγε, εἰς τοὺς ἐργάτας σας ὡς ἴσοι οἱ ἄνδρες εἶνε πάντα ἄνδρες, ἀδιάφορον ἂν ὑπάρχουν ἑξαιρέσεις καμμιά φορά. Καὶ ἡ γυναῖκες, εἶνε πάντα ἀσπασταὶ γυναῖκες. Οἱ ἐργάται σας κ. Τυπογράφε, ἐσκέθησαν ὀρθῶς, δὲν ἐκαίθησαν εἰς τὰς ἀερολογίας τοῦ κ. Διευθυντοῦ κλπ. κλπ. τοῦ οὐρανοῦ «Φάρου» ὅπως οἱ λοιποὶ ἐργάται, εἰς τοὺς ὁποίους φαίνονται ὄραϊα τόρα τὰ χίρτινα ἰσπανικὰ παλάτια ποὺ ἔκτισαν, μὰ θὰ τὰ πάρη ὁ ἀέρας μόλις ὄρχισῃ ἡ ἔκδοσις τῶν ἑφημερίδων τοῦ συνδέσμου τῶν διευθυντῶν.

Θὰ μάθων πόσον ὑψηλὴ εἶνε θείσις τοῦ δημοσιογραφεῖ καὶ πόσον μικροὶ εἶνε αὐτοὶ μὲ τὴ Βαβυλωνίαν ποὺ ἴδονσαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ «Φάρου» διὰ νὰ τὴν κρατήσουν.

Δὲν καταίουν κ. Τυπογράφε, αἱ γυναῖκες, «ταίσιον» ἡμεῖς. Θέλομεν νὰ τὰς χειραφετήσωμεν καὶ τὰς τρέψωμεν εἰς τὰς θέσεις τῶν ἀνδρῶν. Ἐπὶ τέλους, οἱ ἄνδρες εἰμποροὶ ν' ἀπεργήσουν διότι ἐτίρσκονται ἐν τῇ ἐκτελέσει τῶν καθηκόντων, ὡς ἐργάζομεθα σύμφωνον μὲ τὴν ἀκαίτησιν τῆς φύσεως, μὰ αἱ γυναῖκες τὰς ὁποίας πείρνομεν εἰς τὰς ἐργασίας παρὰ τοὺς φυσικὰς νόμους.

μὲ τί δικαίωμα τολμοῦν νὰ σηκῶν ἂν κεφαλί. Δὲν φθάνει, ἐπὶ τῆς παύσεως εἰς τὰς ἐργασίας μας διὰ νὰ τὰς σώσωμεν ἀπὸ τῶν βεβαίων ἐκφυλισμῶν, εἰς τὸν ὁποῖον θὰ ἔπεσαν ἀναγκαστικῶς, ἰπείκουσαι εἰς τὸν ἐκφυλισμὸν τοῦ αἵματος μας ὡς ἐκ τῶν δημιουργηθέντων περιστάσεων ;

Διότι αἱ γυναῖκες ἐπλάσθησαν ἀπὸ τὴν Πλάστην, ὅτι διὰ νὰ συνεργάζωνται μετὰ τῶν ἀνδρῶν καθημερινῶς διὰ νὰ καρδί-

σουν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον ὡς σύντροφοι.

Μὲ ἄλλους λόγους ὁ προσορισμὸς τῆς γυναικὸς εἶνε : αἱ οἰκιακαὶ ἐργασίαι καὶ νὰ μειριάζουν τὰς πικρίας τῆς ζωῆς εἰς ἡμᾶς τοὺς ἄνδρας οἱ ὁποῖοι θὰ φροντίζομεν δι' αὐτὰς. Νὰ μᾶς παρηγοροῦν καὶ νὰ μᾶς διασκεδάσουν τῆς λύπης, μὰ τὰ χάρδια καὶ τῆς γλύκας τοὺς ποὺ τῆς χ' ἴσως ἀρκετὲς δὰ ὁ Πλάστης.

Εἰς τὰς ἐργασίας μας εἶνε περιτταί, ὅπως περιτταί αἱ γυναῖκες, διότι οὐκ ἄδικαιον καὶ μόνον ἀκάνδαλα εἰμποροὶν νὰ γεννηθῶν.

Πρέπει ἀποξὲ διὰ πιντὸς νὰ τὰς ἀποκηρύξωμεν ἀπὸ τὰς ἐργασίας μας, εἶνε περιττὴ ἡ χειραφέτησίς των.

Κουζίνα, νοσοκομεῖο καὶ μωρὰ εἶνε αἱ ἐργασίαι διὰ τὰς ὁποίας ἐπλήθησαν. Εἰμποροῦμεν οἱ ἄνδρες πλὴν ὄραϊα νὰ ἐργαζώμεθα, ὅπως καὶ τόσους αἱ ἄνδρες, πρὸ τοῦ 20οῦ αἰῶνος κατὰ τὸν ὁποῖον μᾶς ἐξόπτησαν οἱ γυναῖκες καὶ ζήτησιν παρὰ φύσιν πράγματα.

Μὴ τῆς ξαναδεχθῆτε κ. Τυπογράφε, θὰ σὰς μιμηθοῦν καὶ ἄλλοι καταστηματαρχαὶ καὶ εἶτοι θὰ γλυτώσωμε ἀπ' τῆς σκοποθῆς τοὺς εἰς τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν μας διότι πιθανὸν ἀργότερον νὰ πάθωμε χειρότερα. Ἄπεργία οἱ ἄνδρες μὰ καὶ αἱ γυναῖκες εἰς τέλους εἶνε καὶ ποὺ δὲν χωνεύει κανεὶς.

Ἄς περιορισθοῦν καὶ πάλιν στὸ στήν. Νὰ ἔσκεναίουν, νὰ σκουπίζουσι, νὰ σφουγγαρίζουσι. Νὰ περιποιηθῶνται τὰ μωρὰ, νὰ τὰ παστρεύουσι. . . νὰ μᾶς παστρεύουσι. Νὰ φουρισιζοῦν, νὰ σκουπίζουσι τὸ παπούτσι μας. Νὰ μᾶς μαγειρεύουσι ντολμαδάκια καὶ νὰ τὰ ἀνέβωσι πρὸς τοὺς κεφίτες ὡς τὰ μαγονάκια τους. Νὰ μᾶς ετοιμάζουσι τὸ βράδυ ὡς θὰ γυρνοῦμε κουρασμένοι ἀπ' τὴν δουλειὰ καλὸ ἀσπαστικὸν μὲ νόστιμα μεζελίκια καὶ νὰ ψήνουν μὲ τέχνη γλυκύσματα. . . καὶ γλυκύτερα σιὰ χεῖλη μας. Αὐτὸς εἶνε ὁ προσορισμὸς τους καὶ ἄς τῆς ἀποχρησασομεν ἀεὶ ἀνέλθουν εἰς τὸν προσορισμὸν τους ἀπὸ ὅπου ἂ πέλκωναν.

Ι ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Υ. Γ. Αὐτοῦ μόνον κ. Τυπογράφε τὸν καθύπερθε τὸν κ. Διορθωτὴν τῶν δοκιμῶν τῆς Νέας Γενεᾶς ποὺ δὲν θὰ πονᾶ σιγμὴ λαχτάρουσι καὶ νὰ προσπαθῆ νὰ μαντεύσῃ ἀπὸ ποιῆς μάλιστ' εἶνε ἡ τριὰ ποὺ ἔρχεται νὰ εἴρη ἀδύνατα εἰς τὰ δοκίμια. Καμμιά φορά, βλέπετε, εἴρισκε εἰς τὰ δοκίμιαξανθῆ, ἡ μελαχροινὲς γυναικίαις τριχὰς καὶ προσπιθῶσαι μὲ λαχτάρου ὡς ἐπέτρφε τὰς διορθώσεις, νὰ βεβαιωθῆ πρὸς χεράκι ἐργασίας ἔκαμε ἐκείνην ἢ ἐκείνην τὴν στήλην καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν συγκίνησιν ποὺ ἔφεραν εἰς αὐτὴν τὰ γραφόμενα τῆς στήλης. . . καὶ νὰ παρηγορηθῆ καὶ αὐτὸς. . . μόνος του.

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

Ζήτησε τὴν ἀγάπην μου, κόρη καλὴ, μὰ ἡ ἀγάπη μου εἶνε παράξενη, τρελλή. Δὲν ἔχει ὄρα, οὔτε μειριέται. Θέλεις τόπο νὰ ζήσης μέσα στὴν καρδιά μου, μὰ εἶνε πηγὴ φωτιάς ἡ καρδιά μου καὶ σοὺ χρειάζεται πολὺ δύναμι γὰρ νὰ ζήσῃ μέσα στὴν φλόγα μου.

Εἶδες ποτὲ σου πῶς ἡ ἔμορφη πεκαλοῦδα τριγυρῆ τὴν λυχνία, ὅπου μπαίνει μέσα κ' ἀρχίζει γύρω στὴν φλόγα ἕνα ξετρελλασμένο χορὸ ; Καίεται κ' εὐχαριστιέται. Δὲν φεύγει ἀπ' τὴν φλόγα ἐνῶ αὐτὴ, τὴν καίει, ὅπου ἀρχίζει, νὰ αἰσθάνεται τὸν θάνατον. Σεψυχῆ κ' ἀκόμη ὅσο μπορεῖ παρῆ γύρω στὴν φλόγα. Κραταί ὀλόκληρη καὶ πέφτει στὴν ἀγκαλιὰ τῆς φλόγας πεθαμένη.

Ἔτοι καὶ σὺ θὰ πάθῃς ὡς θελήσης νὰ καίξῃς μὲ τῆς καρδιάς μου τὴν φλόγα.

Εἶσαι κοίμα ὀλόδροσο τριαντάφυλλο νὰ μαρσαθῆς νὰ καῖς ἀπ' τῆς φλόγα μου, νὰ οὐδέσης μέσα στὴν τρέλλα μου.

Πάρε φλόγα ἀπ' τὴν φλόγα μου, γὰρ νὰ ζήσης στὴν καρδιά, γὰρ νὰ ζήσης τὸν πόθον σου : νὰ εἶσαι δική μου.

Ἡ φωτιά ζῆ στὴν φωτιά. Εἰ δὲ μὴ καίει ἡ οὐδέται.

Μετάνοισσε, κόρη καλὴ. Μετάνοισσε ἂν δὲν κάμεις καίσοῦ τὴν καρδιά σου πηγὴ φωτιάς. Ἄν δὲν κορρώσεις ἀπ' τὴν φλόγα μου, πρόσθε θὰ καῖς ὀστερα ἄδικα. Εἶσαι ἔμορφη, εἶσαι γλυκειά, καὶ ὄρα νὰ ξεγυρῆσῃς ὡς ἀναμάρτητο πουλί μέσα σὲ μιὰ φλόγα ἀγάπης, γιὰτὶ δὲν τὴν ἐγνώρισες, εἶσαι κοίμα. Δὲν ζήρτες ἐσὺ τῆς ἀγάπης τὴν τρέλλα καὶ δὲν ἔμαθες τὸν πόθον τῆς. γ' αὐτὸ φοβήσου ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς καρδιάς μου.

Ὁ τραγουδιστής.

Leopardi

Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ

Μοὺ λένε μερικοὶ «φοῦ κλεισμένη Τὰ φεῖδια τριγυροῦν στὴ σπηλιά σου. Γιὰτὶ σὲ τραγουδάει μαγεμένα Σκουρρίζεται ἡ καρδιά σου καὶ λαλεῖ Καὶ χύνει χαρῶν τὴν μελωδιὰ σου Δὲν τὸ φυλακισμένο τὸ πουλί . . .

Ἄκομη νὰ τ ν νοιάσουν δὲν μποροῦν Τὴν ὄρα μου καρδιά ποὺ μέσα πάλλει. Καὶ ὅτι τὸ γλυκολάλητο πουλί —Κλεισμένο— τὴν χαρὰ ποτὶ δὲ ψάλλει Μὰ ἀδιάκοπα τὸν πόθον τὸν λαλεῖ . . .

Θρ. Ζωῖόπουλος

ΔΙΑΜΑΝΤΙΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Θεὶ / γιὰτὶ κοραπονοῦνται οἱ ἄνθρωποι Τοὺς χίρτες τὴν ἀγάπην, ἔχει τῆς ἀγάπης καλῶτερον ; A. Musset

Ἡ ὄρα γὰρ τὸν ποιητὴ εἶνε τὸ καθημερινὸν ψαμί G. Rodenbach

Τὸ κάλλιον, ὄρα κίρα ποτὶ μόνον εἰς τὸν ἔρωτα ἀληθεῖς ἀνεστραφένον.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΜΠΑΛΛΑΝΤΕΣ

LA BRUYERE

(Του Πωλ Φόρ.)

Η ΚΟΤΤΑ

Μία κόττα, που αγαπούσε της περιπέτειες επέρασε το γέριχο φράχτη, και ξεκίνησε να κάμνη το γύρο του κόσμου, αναστενάζοντας στα πετούμενα που συναντούσε, γιατί ήταν καρπερή.

«Δείχτέ μου ένα κοττίτσι. Νομίζω πως έχω όρεξι να κάμω ένα αυγό.» — «Νά, εκεί πέρα, ένα κοττίτσι. Πήδησε μέσα!»

— «Α! ώραία ευχαριστώ.»

Έφθασε στο Παιμπέφ, κ' είχε έτοιμο ένα αυγό μικρό, λευκό και στρογγυλό, κ' αναστενάζοντας στους Παιμπεφιατούς που συναντούσε, κακάριζε — γιατί ήταν καρπερή:

«Δείχτέ μου ένα κοττίτσι. Νομίζω πως έχω όρεξι να κάμω ένα αυγό.» Νά, οι δρόμοι μας είνε γεμάτοι άχυρα. Πήδησε εκεί και κάμε το.» — «Α! ώραία ευχαριστώ.»

Έφθασε έξω απ' το Παρίσι, έκαμε ένα γύρο έξω απ' τους μαύρους τοίχους του, κ' ύστερα μπήκε ανάμεσα στον ώραιον κόσμο. Και της ώμορφες κυράδες που συναντούσε άνεστέναζε, και κακάριζε με γλύκα γιατί ήταν καρπερή.

«Δείχτέ μου ένα κοττίτσι. Νομίζω πως έχω όρεξι να κάμω ένα αυγό.» — «Έλα έλα να γεννήσης.» — «Α! είνε ώραία εκεί.»

Είχε μεγάλη έπιτυχία. Τώρα ήταν η κόττα πουκάμε αυγά χρυσά, κ' ήταν ξεκουστή σ' όλη την γέρω χώρα. Κι' ο κύριος Ριμπώ, ο γνωστός χρυσοκόος, έρχόταν και φιλούσε τα μικρά της ποδαράκια, γιατί ήταν καρπερή.

«Δείχτέ μου το κοττίτσι σας, κύριε Ριμπώ! Έχω όρεξι να κάμω ένα αυγό.»

— «Στάσου, να έχω ένα χονι από χαρτιά χρωματιστά. Γέννησε εδώ.» — «Α! πολύ ώραία, πολύ ώραία, ευχαριστώ.»

Έπηγε ως στο Βερολίνο, στην πόλι των βαρβάρων Νέγγων. Εκεί η κόττα μα, τόσο άδυνάτισε, τόσο ύπόφερε ανάμεσα σ' αυτούς τους άγριους, ώστε όταν την φέρναν μπροστά στον άρχηγό τους, του πέταξε μιά κουτσουλιά στο χέρι.

«Δείξέ μου το κοττίτσι σου, μεγαλειότατε, θέλω να ξελαφρώσω!» — «Το Βερολίνο είνε όλο γεμάτο κοπριές. Βόσκα και γέννα!» — «Όχι, θα κουτσουλώ!»

Κ. ΤΡΙΚΟΓΑΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

Μέγας διαγωνισμός της «Νέας Γενεάς» που δέν θ' αφήση κανένα χωρίς να κινήση το ενδιαφέρον του.

Θά συγκινήση άισεμικούς και θηλυκούς Μύθον όσοι δέν έχουν καρδιά θά μείνουν άναίσθητοι.

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Άσπιτος είνε η γυναίκα που δέν αγαπά πια, έλαφρά εκείνη που αγαπά ένα, πειραχτή εκείνη που δέν ξεύρει αν αγαπά και τι αγαπά, άδιάφορος εκείνη που δέν αγαπά τίποτε.

Άποφεύγεται της γυναίκες, μή θέλετε να της διευθύνετε καθόλου. Άφήσατε εις άλλους να φροντίζουν διά τον χειρισμόν τους.

Έχει γυναίκα που αγαπά περισσότερον το χοήμα από τους φίλους της και τους έρωμένους της περισσότερον από το χοήμα.

Η περισσότερες γυναίκες δέν έχουν αρχάς, ούτε ιδέας των ιδέων, όδιγούνται από την καρδιά τους και εξαρτώνται αι συνήθειαι των από τας συνηθείας εκείνων που αγαπούν. Αι γυναίκες προχωρούν περισσότερον από τους άνδρας εις τον έρωτα, άλλ' οι άνδρες τας έπιστρέφουν τον έρωτα εις φίλιαν.

Η γυναίκες είνε υπεβολικές είνε καλύτερες η χειρότερες των άνδρων

Οι άνδρες πταίουν, εάν αι γυναίκες δέν αγαπώνται.

Ένας άνδρας είνε πιστότερος εις το μυστικόν ενός άλλου η εις το ιδικόν του μία γυναίκα το αντίθετον κρατεί πολύ καλά το ιδικόν της μυστικόν παρά το ξέγον.

Συμβαίνει ένίοτε μία γυναίκα να κρύβη το πάθος που αισθάνεται εις ένα άνδρα την στιγμήν που εκείνος πλυμμηρεί στα πόδια της όσα δέν αισθάνεται.

Ο άνδρας ξεσπάνει στην γυναίκα που δέν αγαπά πια κ' η παρηγοριέται η γυναίκα κάμνει όλιγώτερον θόρυβον όταν την έγκοταλείψη και μένει επί πολύ άπαρηγόρητη.

Αι γυναίκες γιατρεύονται από την όκνηρία τους με την υπερηφάνειαν η τον έρωτα

Η όκνηρία είνε εις της δυνατές γυναίκες η προειδοποίησις του έρωτος.

Τα έμορφα κορίτσια είνε αντικείμενα διά των όποιων οι έρασται των εκδικούνται της προηγούμενες έρωμέτες, που τους κακομεταχειρίσθηκαν, άσχημες η γερές η ανάξιες συμβίτες.

(Μετάφρ. Χρονογράφου)

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρός ποις με καλάσ συνιάσεις διά την ύπηρεσίαν των γραφείων μας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ κ. Α. ΚΑΛΛΙΝΕΑ

Μαριζέλ Νιτούς. — Η τρίτη παράστασις έδόθη με πολλήν έπιτυχίαν.

Όλοι έν γενει οι ήθοποιοί μελετημένοι παρουσίασαν ένα σύνολον άρμονικώτατον. Από την κ. Καλλινέα, όποία αρκετά καλά υπεκρίθη το τρελλοκόριτσο Νιτούς αν και με μεγάλην δυσκολίαν κατώρθωσε να περιορίση το σώμα της, ως τον κ. Κονδύλην, τον μεθυσμένον δεκονέα Φλοριά, όλος ο θίασος μās παρουσιάσθη με τελειότητα την όποιαν έφανταζόμεθα. Ο κ. Ζαφειρόπουλος, ως Σελασιέν, ήτε άμίμητος και έσκόρπισε αφθόνως τον γέλωτα. Ο κ. Βερώνης επίσης καλός ως συνταγματάρχης.

Ο κ. Γληνός πάντοτε με την τέχνην του, την όποιαν αισθάνεται βαθειά συναρπάζει τους θεατάς.

ΝΕΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Άπεργία των εργατών. — Μεγάλην έπιτυχίαν ειχε η πρώτη πράξις της νέας ταύτης έπιθεωρήσεως

Σε σχολικός γνωστούς μās παρουσιάσθησαν ώραία κοινωνικά τραγούδια και άμίμητος κοινωνική σάτυρα. Ίδως η άπεργία των έφημερίδων, όπου παρουσιάζονται όλοι οι διευθυνταί ειχε το πρώτον ενδιαφέρον. Την εβδομάδα ταύτην θά παρουσιασθούν καινούργια νούμερα και πιστευομεν μεγαλυτέραν έπιτυχίαν

Παύλος Μελάς. — Πατριωτικόν έργον με μεγάλην έπιτυχίαν του κ. Αθλωνίτου. Ο κ. Πολίτης επίσης τέλειος και καλός. Ο κ. Ταυλαριδης και Δημητριάδης επίσης εις την θέσιν τους.

Ο κ. Σεργιάδης πολύ πολύ καλός

Άπεδείχθη ότι ο θίασος εις τοιαύτης φύσεως έργα έχει πάντοτε εξηοφαιλισμένην έπιτυχίαν.

Κραναός.

ΔΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Ο συνεργάτης μας και εκδότης του «Βούρδουλα» κ. Τέρπανδρος ειπε στον θίασον της κ. Καλλινέα να σās τα πη..... αλλοίμονόν σας..... που να σās τα λέγω. Λιγάκι ακόμη περιμένετε

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Άρραβώνες.

Έμνησιεύθησαν έν Καθη-κιοί η Διά πολλών χαρίτων κεκοσμημένη Διά Αναστασίας Πεπαζογλου μετά του φροέλιπιδος νέου κ. Γ. Κούμπη μηχανικού των Ανατ. Σιδηροδρόμων της Ανατολής.

Ραίνομεν με άνθη τας εταρράστους ενοσθίνας καρδίας και εύχόμεθα ταχείαν την στέγην.

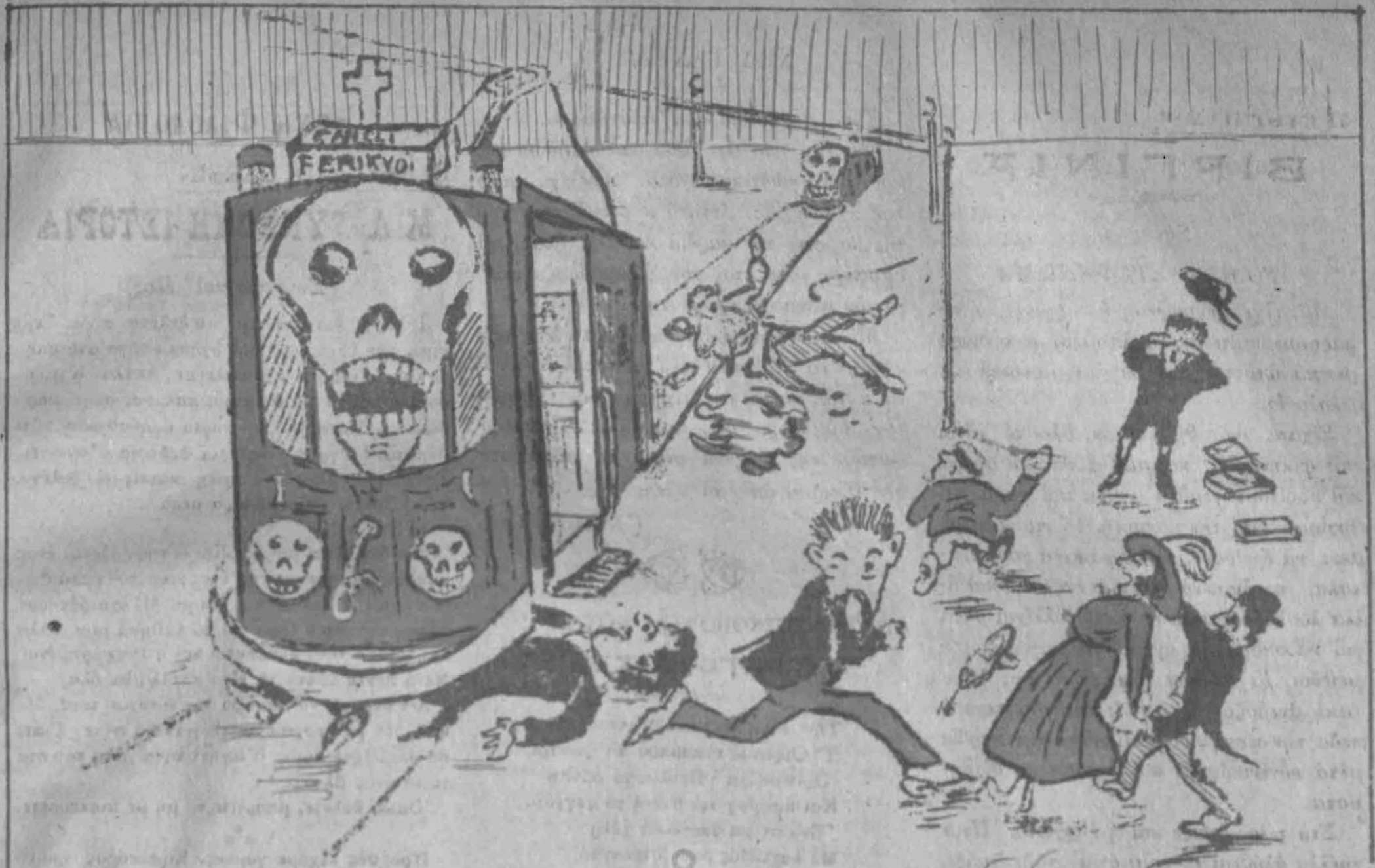
Ο φόβος του προλασβεχτικού.

Ε. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

Παραγγέλ. — Μήπως, σύμμαχε, τὸ ἔλκενον ποὶ πείθειμα μὴ τ' ἀγκάθια τοῦ σὺς τὸ ἔννετρο μας τὸ ἐγρήνην ;
 Τῶν-Μισοῦ. — Μὴ φοβῆσαι καὶ θὰ τὸ κλέψουμε ἀπ' τὴν ρίζα τὸ ἄσπυρον ἔλκενον.

Τὸ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΒΑΡΛΑ Κ. Π. ἔχει
 τὰ καλύτερα κρεσσὲ
 εἰς τοὺς ἀσπυρονόμους

Τὰ Τράμ ἐπ' αἰατοῖς οἰκνοῖς φέροντο τῶν ἀργασιῶν των.

Μπῆκαν ἐπὶ ἀγκόσμια.

Θ. Σιδιροπούλου.

- Για πού, ἅγιο ἀδελφέ;
- Πάγω στο ράφτη γὰ μ' ἀνοίξῃ τὸ παντελόνι.
- Κι' ἐγὼ βλέπω φέρτεσα μιὰ κοφρα σακρακοστιανὰ καὶ δὲν πιστεύω γὰ μὲ φθάσουν γιατί ἐφέτος ἔγω καὶ κοκκόνω γι' αὐτὸ θὰ στενέψω τὸ παντελόνι.

Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΟΥ

ΒΙΡΓΙΝΙΑ

(Συνέχει τ)

ΡΟΛΙΝΟ ΣΤΕΦΑΝΩΜΑ

Μας είχε προσκαλέσει η Βιργινία να περάσουμε σπῆτι της τὸ ἀπομεσήμερο διαφορετικὰ ἀπὸ πάντα μὲ λιγάκι μουσικὴ κα φιλολογία.

Εἶχαμε μαζευθῆ ἑταίρους, ὅλοι οἱ φίλοι καὶ φιληνάδες, καμμιά εἰκοσαριά ἀγούρια καὶ κορίτσια γεμάτα γέλια καὶ χαρὰ. Κι' ἀρχίσαμε ἀπ' τὴν μουσική. Τὸ πιάνο πρῶτα μὲν νὰ ἐγγύσει τὰ ἑλεφαντινὰ του κόκκαλα, σιαλισμένο μὲ τριαντάφυλλα καὶ ἄλλα λουλουδιὰ μέσα σὲ κρουσταλλένια βάζα γιὰ νὰ σκορπῆστρογγύρα τὸ μαγευτικὸ του μεθύσι. Κι' ἐμύσει τὸν κατένα μας ἡ μουσικὴ ἀνεβάζοντάς τον εἰς τὰ ὑψηλότερα ἑπεδα τὴν ψυχὴ καὶ γεμίζοντας τὴν καρδιά μετὰ εὐγενικότερα καὶ ὄφραιότερα αἰσθηματά.

Στὸ τέλος ἔπαιξε καὶ ἡ Βιργινία. Ἦταν τρέλλα ἀλήθεια τὰ κομμάτια ποῦ ἔπαιξε. Γιατὶ εἶχε πάθει ὅλος διόλου ἀπ' τὴν μουσική. Θαρροῦσε κανεὶς καὶ τὴν εἶχεν ἐγγλέη εἰς τὸ εὐδαισιώτερον μέρος τῆς καρδιάς της. Καὶ σὰν τὴν ἐκυρίωνε πειὰ τὸ πάθος ἄρχισε τὸ ἕνα πίσω ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ πειὸ παθιασμένα, τ' ἀγαπημένα της κομμάτια. Ἀκόμη ἐτραγουδῆσε μὲ τὴν ἠχηρὴ φωνή της. Δὲν εἶχε ὄρια πάθους πειὰ. Ὅλο καὶ σκόρπιζε ξετρελλιαμένους ἤχους ποῦ μῆς ἔκαμναν βουβούς μὲ τὴν ψυχὴ ὀλιάνουκτη ν' ἀπολαύσαμε τὴν ὄφρα μουσικὴ μυσταγωγία. Ὅλοι βλέπουμε ποῦ ἔφθασε σὲ βαθμὸ ποῦ τερρασιόνηται νὰ προχωρήσῃ μὰ δὲν ἔχαμε δύναμι νὰ τῆς σταματήσουμε τὴν τρέλλα. Ποιὸς ποτὲ εἴμπορεῖ νὰ εἶνε τόσο ἀναισθητός ὥστε νὰ σβῆσῃ ὄφραιότερα;

Μὰ ἐπὶ τέλος βάραινε ὅλων μας ἡ ψυχὴ καὶ τῆς Βιργινίας διὰ τὴν καὶ σκέθηκε πειὰ μὴ ἔχοντας δύναμι.

Γέρισε καὶ μὲ εἶδε τόσο ποτεμένα, ποῦ νόμισα πὼς ἔαγισε ἐκείνη τὴν στιγμή ἡ καρδιά μου. Τὸ βλέμμα της εἶχε μέσα του χιόνους κόκκους παράδοξους καὶ ἦθε δὲ δύναμι ψυχῆς μεγάλη νὰ τοὺς διαβάσῃ κανεὶς.

Τόσο μόνον διάβασα ἀλάνθαστα.

Ἡ Βιργινία εἶχε μέσα στὰ στήθια της κρυμμένο μουσικὸ μεγάλο. Δὲν εἶχε μόνο τὴν ἀγάπη μας. Δυνατὸ μουσικὸ ποῦ ποῦ τῆς βάραινε τὴν καρδιά καὶ τῆς ἔκαμε νὰ ὑποφέρῃ τόσο, ποῦ τὴν ἐξωγοράφιζε πάντα τὸν πόνο στὴν ὄψι της.

Μὲ κακοφάνηκε σὰν μάντευσα πὼς εἶχε κρυμμένο κι' ἀπὸ ἐμένα μουσικὸ ποῦ νόμιζα πὼς εἴποιε δὲν εἶχε κρυφὸ. Ἐκαμα τὸν ἀδιάφορο στὰ ποτεμένα λόγια τῶν ματιῶν της κ' ἔγινε αἰτία νὰ σταλάξουν δύο δάκρυα ἀπ' τὰ μάτια της.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΠ' ΤΑ «ΒΟΣΚΟΠΟΥΔΑ» ΜΟΥ
Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

ποσειδών

Τὴν αὐγὴ πρὶν ἀκόμα ξυπνήσῃ
Τ' Ὀὐρανοῦ τὸ λαμπρὸ τὸ φανῆρι,
Πρὶν ἀκόμα ἡ Ποῦλια νὰ σβύσῃ
Καὶ κρυφῆ στὰ βουνὰ τὸ φεγγάρι,
Ἐνα στόμα ἔκούω νὰ χύνη
Μὲ λαχτάρους βαθύ στεναγμό.
Ἄρμονια στὴ φωνὴ ν' ἀφήνη
Σὰν Σειρήνας τραγοῦδι στεγνό.

Σ*

Τραγοῦδι, κηθισμένος στὰ βῆτα,
Ἐνας νέος μὲ ὄρα ὀλιμμένη
Κι' ὄλο σκέψαι καὶ βλέπει στὴ σφάια
Γιὰ νὰ ἰδῇ τὴν ψυχὴ ποῦ προσμένει.
Κι' ἂν κανεὶς ποτὲ δὲ γυρίζαι
Τοῦ φεραχῆ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν καῖμό,
Ἐκπλημένος αἰώνια ἀρχίζει
Τῆς καρδιάς τὸ φριχτὸ στεναγμό!

Σμύνη. Α. Ν. Μαγγανάρης

Ο ΜΟΝΟΣ ΠΟΥ ΔΙΔΑΣΚΕΙ.

Ἀληθινὰ κομψὰ καὶ χαριτωμένα ὅλους τοὺς χορούς εἶνε

Ο Κ. Κ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΑΤΟΣ

εἰς τὴν αἴθετον τοῦ Χεδιβιάλ. Τὴν ἔξιν τοῦ μόνου τοῦτου ὁμογενοῦς χοροδιδασκάλου ἐξετίμησε τὸ κοινὸν μας ποῦ τὸν εἶδε νὰ διευθίνη τῆς ἰσοκρησίας τοὺς καλύτερους τῶν χορῶν στὴν Ὑπὸν Ἰταλίας, τῶν Τυτιῶν, τῶν σχολῶν τοῦ Γαλατὰ κτλ. κτλ.

Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸν κ. Παπαδημητράτον ἂν θέλετε νὰ χορεύετε μὲ χορὸν

Μαθήματα καὶ ἡμερίδες Τρίτην, Παρασκευὴν καὶ Κυριακὴν.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

BZEOVOLOD GARSIN

ΜΙΑ ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Τέλος μ' ἐτόλμισαν μ' ἕνα ξυλένιο πόδι. Σαγῶσιγά, τὴν ἴδια μέρα ποῦ βγήκα ἐπῆγα στὸ σπῆτι της. Ἀνέβηκα τὴν ἀπελειωτὴ σκάλα. Κτύπησα τὴν πόρτα μὲ δυνατοὺς παλμούς, στὴν καρδιά... Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἀκούσθησαν κάτι βήματα. Ἡ γοργὰ ὀψηρέτρια Φεδόσια μ' ἀνοίγει. Τρέχω (ὅσο μπορεῖ νὰ τρέξῃ κανεὶς μὲ ξυλένιο πόδι) τρέχω στὴν κἀμαρα μέσα.

«Εὐγενία!»

Ἀλλὰ δὲν εἶναι μονάχη. Κοντὰ της κάθεται ἕνας μακρυνός συγγενής της, ἕνας νέος ποῦ ἐσπούδαζε ἀκόμα τὸν καιρὸ ποῦ ἔφυγα. Μ' ἐχαιρέτησαν κἀπως τρυφερὰ ἴσως γιὰ τὸ πάθειμά μου, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο τους ἐκκλητικοὶ καὶ στεναχωρημένοι. Μετὰ πέντε λεπτὰ τὰ εἶχα καταλάβει ὅλα.

Δὲν θέλησα νὰ ταραξῶ τὴν εὐτυχία τους. Ἴσως δὲν μὲ πιστεύετε «λόγια» θὰ πῆτε. Γιατὶ θὰ σκεφθῆτε ποιὸς θ' ἀφήνη τὴν ἀγάπη του στὰ χέρια ἑνὸς βλακός!...

Ὅπως θέλετε, μπορεῖτε νὰ μὴ μὲ πιστεύετε.

Προχθὲς εἶχαμε γάμους. Κοιμητὸς ἡμῶν ἐγώ. Πλήρης ἐπιστημότητος ἐξετέλεσα τὰ καθήκοντά μου στὴν τελετὴ ἐκείνη ποῦ τὸ πλάσμα ποῦ ἀγάπησα περισσότερο στὸν κόσμο ἔφυγε σ' ἄλλην ἀγκαλιά. Ἡ Εὐγενία μ' ἐκόνταζε κἀποτε μὲ μάτια φοβισμένα. Καὶ ὁ ἄνδρας της μ' ἐκόνταζε ἀνήσυχος. Ἡ τελετὴ πέρασε εὐθυσία. Κατόπιν μάλιστα διὰν ἦλθαν καὶ ἡ σαμπάνια καὶ ὁ χορὸς...

Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἂν μὲ πιστεύετε ἢ ἄχι. Ἄγαπητέ μου ἀναγνώστα. Ἀλλὰ διὰν ἔλθῃς νὰ περιπατήσῃς μαζί μου στὴν προκομιαία σὲ μὲ τέτοια νύχτα τοῦ Δεκεμβρίου, διὰν ἀκούσῃς τῆς καμπάνης, στὸν ὑπόκομο δόξα τοῦ γειτονικοῦ μου ποδιστοῦ καὶ τοὺς δυνατοὺς παλμούς τῆς πληγωμένης καρδιάς μου τότε θὰ μὲ πιστεύσεις...

Νιόγκ— Νιόγκ! Νιόγκ— Νιόγκ!

Ἡ καμπάνης κτυποῦν τίσσαρες. Καιρὸς νὰ πάγω στὸ σπῆτι μας καὶ νὰ πῶ νὰ κοιμηθῶ στὸ ἔρημικὸ καὶ κροὸ κρεββάτι μου...

(Μετάφρασις ἐκ τοῦ γερμανικοῦ)

ΑΘ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΔΟΥ.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς διὰ τὴν «Νέαν» ἐνεῖται ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν ὀπογραφὴν τοῦ διευθυντοῦ, ἵνα θεωρεῖται ἔγκυρος.

Ζητήσατε ἀγγελίας ἀπὸ τὰ γραφεῖά μας διὰ τὸ πασχαλινὸν λεύκωμα τῆς «Νέας Γενεᾶς». Θὰ εἶναι μοναδικὸν εἰς τὸ εἶδος του. Μὲ ὕλην ἐκλεκτὴν γραμμὴν ἀπὸ τοὺς καλύτερους λογογράφους, ἐξώφυλλον δίχρωμον ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου. Γελοιογραφίαι χρωματισταὶ ἰδιαίτερα ἐπὶ καλλίστου χάρτου τοῦ γελοιογράφου κ. Θ. Σιδηροπούλου. Σχῆμα «Ν. Γενεᾶς» 32 σελίδες καὶ εἰς τιμὴν ἀπιστευτῶς μικράν.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

JEAN RICHERIN
de l'Académie française.

ΜΙΑ ΕΡΩΜΕΝΗ

(Συνέχεια)

XI

Τὸ εἶφαινετο ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπλὴ εὐτυχία ἦταν περισσότερο ἀπ' ὅτι τοῦ ἀξίσε και δὲν εἶχε τὸ θραῦτος νὰ ἐπιθυμήσῃ περισσότερο.

Ὅταν ἔφρευε τὴν ἠκολούθησε ἀπὸ μακρὰ θαυμάζοντας τὴν κομψότητα τῆς ὀσφύος της και τὸ χαριτωμένον βάδισμά της. Ἀρχισε νὰ μεθᾶ πάλιν μόνον εἰς τὴν ὄψιν τῆς ἑμορφίας της.

Ὅταν ξαναγύρισε σπῆτι τοῦ γνωρίζοντας τὴν διεύθυνσίν της κόρρωσαν αἱ αἰσθήσεις του. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ τὴν ὁποῖαν ἐνόμισεν ὅτι ἔξασε, τὴν καλὴν του φίλην μὲ τὴν ὁποῖαν ἀπλῶς ἠθελε ν' ἀνανεώσῃ τὴν γνωριμίαν, τὴν ἐλάτρευε σὰν σκύλος και τὴν ἐπιθυμοῦσε σὰν τρελλός.

Τὴν ἐπομένην ἐξῆλθησε συγχισμένος και με πυριτόν. Ὅταν τὴν νύκτ' ὄνειρεύοντο τὴν κυρίαν Ἀνδρέ, και ε' ὄνειρόν του τὸν ἔφευγε ὄλο στὴ τελευταία βραδυά εἰς τὴν Ἀμπλὸν ποῦ τὴν ἐφίλησε. Ἐὰν ἐξετέλει τὴν ἀπόφασιν ποῦ πήρε μιὰς θὰ πῆγαινε νὰ καθῆσῃ κάτω ἀπ' τὰ παράθυρά της ὡς τὴν ἀγῆ, ἀλλ' αἱ σκέψεις της νυκτός και ἡ νευρική ἐπιτάσις τὸν ἔκαμαν νὰ συνέλθῃ. Κ' ἐβγήκε ν' ἀναπνεύσῃ λιγάκι, ν' ἀνανεώσῃ τὰς ἰδέας του νὰ ἡσυχάσῃ τὴν νευρικήν ἐξασίν του.

Και τότε ἐσκέφθη διὰ τὴν σᾶσιν τὴν ὁποῖαν ὄφειλε νὰ κρατήσῃ. Τὸ πρῶτον ἔπρεπε νὰ μὴν τρομάξῃ τὴν κ. Ἀνδρέ ποῦ θὰ τὸν ξαναβλέπε. Ἐπρεπε νὰ κρύψῃ τὴν ἀγάπην του διὰ τὴν ὁποῖαν ἡ κ. Ἀνδρέ εἶχε τρομάξῃ καιθὰ τὴν ἐνόμιζεν ὡς ὕβριν και πάλιν ἐναντίον της. Εἶχε ἀνάγκην διπλωματίας διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ πηγαίνη και πάλιν σπῆτι της. Ἡ γυναικεία ἐπιστήμη τὴν ὁποῖαν ὁ Λουκιανὸς ἐνόμιζε δι καλῶς ἐγνώριζε τοῦ ἤλθε ἀνεπὶ ροκῆς εἰς τὴν περίστασιν ταύτην, δι' αὐτὸ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ φερθῇ και τί νὰ κάμῃ. Ἐγραψε εἰς τὴν κ. Ἀνδρέ ἀπλῶς τὴν ἀλήθειαν ἀποσιωπῶν ὅμως διὰ τὴν σφοδρὰν ἀγάπην του. Τῆς ἔγραψε πὸς τὴν συνήνητησε τὴν προηγουμένην κατόπιν τῶσων ἀναζητήσεων, διὲ ἦτο ὀλόμοно, πειὸ χωρὶς παρηγορητικὴν φιλίαν και αἱ θελκτικαὶ ἀνομνήσεις τῶν φιλικῶν φλυαριῶν τῶν περρωμένων του ἦσαν τώρα χυρὰ και ἀπεληψία ὁμοῦ.

Ἐγγνωμονοῦσε διότι τὸς ἔδοκίμασε και μετάνοιωνε διότι τὰς ἔχασε. Διηγῆθη τὴν ζωὴν του χωρὶς νὰ κρύψῃ τὴν βαρβαρότητα ποῦ ἔχισε. Τὸ γράμμα του ἦτο μιὰ συγκινητικὴ και ἀθῶα ἐξομολόγησις πολὺ ἀξί διὰ νὰ συγκινήσῃ μιὰ εὐγενική καρδιά σὰν τῆς κ. Ἀνδρέ. (Ἀκολουθεῖ.)

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

Οἱ μασκαράδες.

Ἡ ἐφετεινὴ πληθῶρα τῶν μασκαράδων και ὁ πανζουρλισμὸς τοῦ κόσμου ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς ὄλους τοὺς ἀγιογδύτας νὰ τερατολογήσων ὑπὸ τὴν μάσκαν.

Ἐννοεῖτε πολλοὶ δὲν εἶχαν ἀνάγκην μᾶσкас γιὰ νὰ κάμουν μασκαράδικα π.χ. ὁ ἅγιος Ἀμφιπόλεως μὲ τὴν βελένια Ἐλένη του, ὁ ἅγιος Σεργῶν στὸ Φάτιχ, ὁ κ. Μεριάς νὰ τολμᾶ νὰ παρουσιάζεται ὡς ἔφορος τὴν στιγμὴν ποῦ δὲν ξεῦρει νὰ γράψῃ τὸνομά του, ὁ κ. Χαρισιάδης νὰ τρέβεται στὸ παγκάρι, οἱ στοιχειοθέται τῶν ἐφημερίδων ν' ἀπεργήσων, ἡ γειτόνισσά μου νὰ τὰ πῆγῃ μὲ τοὺς συμμαχικοὺς στρατιῶτας και ἡ ἐρωμένη μου νὰ λεγῇ πὸς μ' ἀγαπᾶ.

Μασκαράδικη ἱστορία.

Δυὸ μασκαράδες μὲ ντόμινα πῆγαν σ' ἕνα σπῆτι. Ἡ κυρία ἐδέχετο τὴν ἡμέραν ἐκεῖνη και ἡ ἐπὶ τῆς τῶν ἐπεδέχθη νομιζοντας πὸς ἦσαν γνωστοὶ ... ἀλλ' ἦσαν ἀγνωστοὶ κλέπται. Ἐδεσαν τὴν Κυρίαν και τὴν ἐπὶ τῆς τῶν ἐπέμωσαν και τὰς ἔβαλαν σὲ μιὰ κόχη.

Ξεδύθησαν δὲ και περιμέναν τοὺς προσκεκλημένους. Ἐπεδέχοντο κατόπιν ἕνα-ἕνα τοὺς προσκεκλημένους, τοὺς ἐπέτιθεντο, τοὺς ἐφίμωσαν, ἐγδωναν και ἔχωναν σπῆτι, κόχες. Ἡ δουλειὰ θάξασε ακολουθοῦσε γιὰ πολὺ ἂν δὲν ἐπέστρεφαν τὰ μικρὰ τοῦ σπῆτι τοῦ ὁποῖα διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς μαμάς τῶν πάθησαν τὰς φωνὰς και ἔφυγαν πρὶν τὸ τσακώσων οἱ ἐν λόγῳ ἐπεδέχτοι μασκαράδες, οἱ ὁποῖοι ἀναγκάσθησαν νὰ τὸ σκάσων ἀποκομιζοντας νὰ λάφυρά τῶν.

Νὰ μιὰ νόστιμη ἀπορομῆτικὴ ἱστορία... μὰ πολὺ ἀνοστη γιὰ τὴν Κυρία και τοὺς λοιποὺς ποῦ τὴν ἔπαθαν.

Μολοσεβικισμὸς στὰ κορίτσια μας.

Ἀπεληψία μὲ τὴν ἀγνησύχια ποῦ ἔφερε στὰ σπῆτια ὁ «Γάτος» Μ' ὄλον ποῦ γράφει ἀκατάλληλος διὰ δεσποινίδας δὲν ἔμεινε κορίτσι νὰ μὴν τὸν κατάφαγε βλέποντας και διαβάζοντας. Θαρρεῖ κανεὶς αὐτὸ ἀκριβῶς ἠμαγνήτισε τὰ κορίτσια.

Φαντάζεσθε τί ξύλο θάφαγαν πολλὰς ἀπ' τῆς μαμάδες και τοὺς μπαμπάδες τους γιὰ τὴν πῆραν Γάτο νὰ διαβάσων.

Σάνα δὲν μᾶς ἔφθανε μολοσεβικισμὸς ποῦ ἐπέπειραν χιλιάς δυὸ ἀπαιτήσεις τῆς ἐποχῆς μας στὰ κορίτσια τώρα νὰ ἔχοιμε και τὸν Γάτον.

Καθῆσθε καλὰ κορίτσια μου γιὰ τὸ Γάτος τοσυγγραφὰ καμμιά φορὰ.

Ὁ πεχλιβάνης τῆς δημοσιογραφίας.

Ὁ αἰώνιος πεχλιβάνης τῆς δημοσιογραφίας ὁ κ. Πολύκριτος ἔδρε πάλιν ἐυκαιρίαν νὰ δεῖξῃ τὴν ἐθνικὴν του δρασίν.

Οἱ στοιχειοθέται τῶν ἐφημερίδων ὀπῆγησαν... μὰ και τὸ στομάχια τους ἤρρωσαν ὀπερῆσαν και τὸ κοινὸν ἀπ' ἐτέρου διαμαρτυρετο διὰ τὴν ἔλλειψιν τῶν ἐφημερίδων. Οἱ διεσυντητές, διαχειριστές, ἰδιοκτῆτες, ἀρχισυντάκτες, φοροτωτές και ἐκφορτωτές τοῦ χάρτου τοῦ «Φάρου» ποῦ τὸ κοινὸν ἀπὸ καιροῦ τοῦ εἶχε κηρύξει ὀπερῆ γιὰ σκέφθησε νὰ φωτίσῃ τὸν κόσμον εἰς τὸ σκό-

τος ποῦ εὐρίσκετο ἐκ τῆς ἔλλειψεως πολιτικῶν εἰδήσεων και περὶ τῆς κ. Σαρρῆ ἂν ἐξακολουθεῖ τὸ τιμιὸν ἔργον της ἢ ὄχι. Καντιοτίζει τοὺς ἐργάτας νὰ τοὺς κάμῃ δημοσιογράφους και ἀρχίζει τὴν ἐκδοσίν τοῦ «Φάρου». Ἐπειδὴ ὅμως ὁ κ. διεσυντητής του εἶνε μαθημένος νὰ γράφῃ πολὺ μεγάλη τὴν κατάστασιν ἀπεφάσισε ἡ μισθὴ νὰ χαρίζεται εἰς τὸν «Πόντον» και ἔτσι νὰ ἐκδίδεται και αὐτός.

Ἐννοια σας θάρχισουν γρήγορα νὰ ἐκδίδονται και ἡ ἀληθινὰς ἐφημερίδες ὀπότε θὰ σβύσῃ πάλιν ὁ «Φάρος» και θὰ πάρῃ τρικυμία εἰς τὸν εὐξείνον «Πόντον».

Εὐχαριστήρια.

Θερμῶς εὐχαριστοῦμεν τὴν ἐφορίαν τοῦ Γαλατᾶ διὰ τὰ προσκλητήρια ποῦ (δὲν) μᾶς ἔστειλε εἰς τὸν χορὸν της. Ἐπειτα δὲν μπορούσαμε νὰ μείνωμεν ἐκεῖ, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ κ. Χαρισιάδης ἀντι νὰ πάγῃ εἰς τὸ ὀπερῆσον ν' ἀνάβῃ και σβῆνῃ τὰ φῶτα καθοῦνταν παράσιτος στὴν θύρα. Γιὰ τέτοιες δουλειὰς εἶνε μάννα και ὁ κ. Μεριάς ἐκ τῆς ἐφορίας σας. Τὶ τὸν κρατήσατε ἄδικα τὸν ἀνθρώπο και δὲν τὸν βάλατε νὰ φυλάγῃ. Αὐτὸς καθήμερον ἀνάβῃ τὰ φῶτα εἰς τὸν Ἅγιον προῖσταμένον τοῦ Ἁγ. Νικολάου.

Ἡ ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐναντι βρύσης, ὀπισθιν Γαλατᾶ Σεραῖ, Ἀριθμὸς 46.

Ἐτοιμα και ἐπὶ παραγγελία.

Κομψά, στερεὰ και εὐθύνά.

ΚΑΛΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

Κ. Γ. ΜΑΚΡΙΔΟΥ Ι. Α. ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Γαλατᾶ, Βοῖθόδα,

Ἐπὶ τῶν Χάν ἄρ. 9-10-11

Ἐπεσυνός : Γ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ δ. ν.

ΤΥΠΟΣ ΜΑΚΡΙΔΟΥ-ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΓΑΛΑΤΑ

